

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Planlægnings- og jordlove

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1967

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

[Planlægnings- og jordlove](#) 3

[Planlægnings- og jordlove](#) 4

[Planlægnings- og jordlove](#) 5

[Planlægnings- og jordlove](#) 6

PLANLÆGNINGS- OG JORDLOVE

Venstres Folketingsgruppes udtalelse af 22. november 1967

Efter folkeafstemningen i 1963 udtalte statsminister Jens Otto Krag, at regeringen ville udarbejde nye forslag, og at dette var den nødvendige konsekvens af folkeafstemningen.

Regeringen har stadig ikke fremlagt sine forslag, men har i stedet ladet en uheldig udvikling fortsætte og har meddelt, at der heller ikke i denne samling vil blive fremsat et samlet forslag til planlægnings- og jordlove.

Venstre har både før og efter folkeafstemningen ment, at der var problemer i planlægnings- og jordlovgivningen, som måtte løses, og folketingsgruppen har derfor besluttet nærmere at præcisere Venstres syn på nogle af de væsentligste problemer inden for planlægnings- og jordlovgivningen.

En del af den lovgivning, der var til folkeafstemning i 1963, var begrundet med, at den skulle være nødvendig for at sikre dansk jord på danske hænder, også efter dansk indtræden i Fællesmarkedet. Venstre har med tilfredshed konstateret, at det siden da, bl. a. gennem den af justitsministeriet udarbejdede redegørelse er klarlagt, at disse problemer i langt større omfang end hævdet i 1963 lader sig løse inden for den nationale lovgivning.

Venstre noterer med tilfredshed, at der er opnået enighed mellem partierne om, at de problemer vedrørende lovgivningen og overgangsordninger, der måtte opstå i forbindelse med Danmarks indtræden i Fællesmarkedet, drøftes i folketingets markedsudvalg, og Venstre vil medvirke til, at der forberedes de ændringer, der måtte være nødvendige, såfremt det skulle vise sig, at gældende dansk lovgivning ikke er tilstrækkelig.

De landbrugslove, der blev gennemført i sidste folketingssamling, giver mulighed for en begyndende strukturtilpasning i landbruget. Herudover er det mest aktuelle spørgsmål, og det, der først og fremmest kræver et politisk initiativ, hvorledes der kan skaffes jord til rimelige priser til bebyggelse, byudvikling, rekreative formål og offentlige formål.

1) LANDSPANLÆGNING OG DECENTRALISERING

En mere jævn fordeling af befolkning og erhverv bør være målet for både den lokale og den statslige planlægning. For at fremme dette, bør der ske en omlægning af fordelingen af det offentliges opgaver mellem det lokale og det centrale styre.

a) AREALERNES FORDELING

Hovedlinierne for arealernes fordeling til forskellige formål må fastlægges på landsplan som vide rammer inden for hvilke den lokale planlægning kan foregå.

I princippet bør arealer, der ikke udlægges som fredede arealer, kunne anvendes til at opfylde befolkningens ønsker og det offentliges interesser, herunder til erhverv, bebyggelse, trafik, offentlige arealer

til rekreative formål, private arealer til rekreative formål (sommerhuse) osv.

Inden for de på landsplan fastsatte vide rammer bør den detaljerede planlægning varetages og administreres lokalt.

Det må herunder overvejes, hvorledes opgaven kan fordeles mellem primærkommuner, amter og et større regionalt samarbejde. I forbindelse med kommunalreformens udformning bør det overvejes hvilke bestemmelser, der måtte være nødvendige, for at opgaver, der efter deres natur rækker udover det enkelte amt, kan løses af flere i fællesskab.

Der bør være offentlighed i planlægningen.

b) TRAFIKPLANER

En decentralisering forudsætter, at de store linier for en fremtidig trafikudbygning er tilvejebragt på landsplan. Inden for en således skabt ramme må såvel projektering og planlægning som administration og udførelse henlægges til lokal varetagelse efter samme synspunkter som oven for nævnt.

c) BYGGELOVGIVNING

Ved en revision af landsbyggeloven overføres samtlige opgaver vedrørende godkendelse af og kontrol med lokalt byggeri til de respektive lokale myndigheder. Dette gælder også de æstetiske og landskabsmæssige hensyn, som må tilgodeses inden for de af naturfredningsloven opstillede rammer.

I respekt af de for hele landet gældende almindelige bestemmelser bør afgørelser træffes af en lokal myndighed, der også må have beføjelser til eventuelt at dispensere inden for lovens rammer.

Appel til en overinstans bør kunne ske til en amtsmyndighed eller til en regional myndighed.

d) ØKONOMISK DECENTRALISERING

Den myndighed, der disponerer over udgifterne, bør også bære det økonomiske ansvar.

En ændret fordeling af opgaverne mellem lokale og centrale myndigheder bør derfor ledsages af en ændret fordeling af det offentliges indtægter, og der må gives faste rammer for statens støtte til økonomisk svage områder.

2) BEKÆMPELSE AF KNAPHEDSPRISER PÅ BYGGEGRUNDE

Det vigtigste middel til at undgå en kunstig høj prisdannelse på byggegrunde er at forøge udbuddet af byggemoden jord.

Det kan ske ved:

a) PLIGT TIL BYGGEMODNING

De arealer, som offentlige myndigheder ejer, og som kan anvendes til senere bebyggelse, skal, hvor udbuddet af byggemoden jord er utilstrækkelig, snarest byggemodnes, og ansøgninger til Statens Boligfond fra kommuner om lån hertil bør fremmes.

Hvor sådanne lån gives til kommuner, sociale boligselskaber eller andre til erhvervelse af arealer med henblik på senere bebyggelse, skal lånet gøres betinget af, at byggemodning gennemføres inden en kort frist, og lånet skal opsiges, såfremt fristen ikke overholdes. Kommunerne bør normalt ved udstykning foretaget af private konsortier kræve byggemodning gennemført, inden der sker videresalg.

b) UDBUDSPLIGT

Byggemodnede grunde, der tilhører det offentlige, og som er beregnet til andet end offentligt byggeri, skal udbydes frit og søges afhændet i så hastigt tempo, at der ikke lokalt opstår knaphedspriser.

Hvor udbuddet af byggemoden jord er utilstrækkeligt, bør der sættes en øverste grænse for, hvor store arealer en kommune eller anden offentlig myndighed kan beslaglægge med henblik på en ubestemt fremtidig anvendelse.

c) BEBYGGELSESPLOGT

Salg af grunde fra det offentlige til private, herunder også til boligselskaber eller institutioner, skal ske på betingelse af, at de bebygges i rimeligt omfang til det angivne formål inden en fastsat frist.

Videresalg kan ikke ske, før kravet om bebyggelsespligt er opfyldt. Overholdes kravet ikke, skal handelen gå tilbage og nyt udbud ske.

d) TILBUDSPLIGT

For at lette de kommunale myndigheders planlægning indføres en begrænset pligt for sælgere af jord inden for nærmere fastsatte områder til at tilbyde kommunen at købe.

Venstre anser ikke udvidet ekspropriationsret og forkøbsret for egnede midler til at fremme udbuddet.

3) BESKATNING

Den offentlige planlægning må først og fremmest gennem tilvejebringelse af et øget antal udbud forhindre, at der opstår knaphedsprisstigninger på den jord, der kan anvendes til bebyggelse og lignende formål.

Hvor der uanset dette alligevel opstår særlige fortjenester som følge af det offentliges planlægning, bør disse beskattes med en afgift til kommunen i form af en frigørelsesafgift, der afløser kapitalvindingskatten på fast ejendom, og hvis provenu kan anvendes til at forøge udbuddet af byggemoden jord i området.

I forbindelse med indførelse af en frigørelsesafgift og bortfald af kapitalvindingskatten på fast ejendom må der foretages en samlet overvejelse af formen for ejendomsbeskatning og formueskat. Princippet for denne form for beskatning må være, at den ejendomsværdi, der beskattes, fastsættes efter, hvilket formål ejendommen faktisk anvendes til, og at beskatningen af en eventuel fortjeneste først sker, når denne er konstateret og oppebåret.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk